

overordentlig tilfredsstillende for de Mennesker, som skal oprette disse Hjem, at de kan faa Lov til at begynde i det smaa og derigennem sikre sig en større Indtægt, idet de faar mindre at forrente. Og naar Tiden saa gaar med dem, og de faar Raad til at udvide, kan de faa det forøgede Statslaan og har til den Tid ogsaa bedre Raad til at betale de forøgede Renter og Afdrag paa disse Laan.

Ligeledes hilser jeg med Tilfredshed, at den højtærede Minister har fastsat det Laan, der kan ydes til Jordkøbet, til 7 500 Kr. Derved opnaar man jo i Virkeligheden, at man, naar Jorden bliver billigere, kan faa noget mere Jord for de samme Penge. Derved kan disse Brug blive større, og derigennem kan Mulighederne for Eksistens paa disse Brug ogsaa blive større, hvorved man altsaa opnaar noget, som er godt.

Angaaende den sidste Paragraf i det foreliggende Lovforslag ser jeg med nogen Forbavselse paa dens Affattelse. Den højtærede Minister mener, at de nuværende Regler for Befordringsgodtgørelse har medført svimlende Udgifter. Jeg kan nu ikke rigtig se, hvorledes disse Udgifter kan være blevet saa svimlende, naar der i Loven staar, at de ikke maa overskride 30 Ø. pr. løbende km. Og naar man saa samtidig ser, at den højtærede Minister fremsætter et nyt Forslag, der skal gælde for Færøerne, og deri lovfæster de nugældende Bestemmelser fra denne Lov, saa svækkes jo med det samme Indtrykket af, hvad der i og for sig har været Bevæggrunden til at fremsætte dette. Derfor kunde jeg, ligesom en anden af de ærede Ordførere for øvrigt ogsaa har fremsat Ønske om, ønske at faa Ministerens Opfattelse at høre her under denne Forhandling. Med hvilken Ret er det, Ministeren har tænkt sig, at der her skulde komme Beparelser? Thi en mere ussel Betaling end den, der gives her, nemlig 30 Ø. pr. km eller tredje Klasses Befordring pr. Jernbane, kan man dog ikke godt tænke sig. Man vil dog vel ikke transportere disse Kommissioner i Kreaturvogne og heller ikke i saadanne Køretøjer, som kan køre Kilometeren billigere, end det her fastsættes. Der maa sikkert ligge andre Forhold til Grund for Ministerens Ønske i denne Retning. Der maa ligge noget i Retning af, at denne Befordringsgodtgørelse paa en eller anden Maade er blevet misbrugt, men jeg kan ikke se, at Loven har givet nogen som helst Adgang til Misbrug. Hvis det er sket, maa det være paa et Omraade, der ikke er ganske bekendt i Øjeblikket. Og hvad angaar Dagpengene,

synes jeg, at de er saa kummerlige, som man vel kan tænke sig. 6 Kr. i Dagpenge, der som Foretagendet ikke strækker sig over 6 Timer, ellers 10 — lavere kan man dog virkelig ikke værdsætte saadanne Menneskers Arbejde, hvis de ellers skal være kompetente til at udføre det, man ønsker, at Kommissionen skal udføre. Der skal vel ikke over det hele praktiseres det System, som man ogsaa er ved at praktisere overfor det Arbejde, der udføres her paa Rigsdagen, at Lønnen for det skal være mindre end for et hvilket som helst andet Arbejde, der udføres her i vort Samfund.

Mads Larsen: Da vor sædvanlige Ordfører ved Husmandslovgivningen, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa mit Partis Vegne fremsætte nogle Bemærkninger til det foreliggende Forslag.

Jeg kan ikke undlade at begynde med at fremsætte en Beklagelse af, at det ikke har været muligt for den højtærede Landbrugsminister at fremsætte Forslag til en Revision af Loven. Der vilde nemlig da have været Anledning til en indgaaende Drøftelse af principielle Ændringer, som vi for vort Vedkommende finder i meget høj Grad paakrævede, og som jeg senere skal begrunde. Denne principielle Ændring skulde vedrøre Spørgsmaalet om, hvorvidt man ikke burde stille en betydelig Del af det Beløb, som her er Tale om, til Raadighed for Statens Jordlovsudvalg til Indkøb af Jord og derefter til Udstykning efter Princippet i Lov af 4. Oktober 1919. Derved vilde man i en Nedgangsperiode som den nuværende skabe tryggere Kaar for de paagældende Nybyggere gennem de periodiske Vurderinger, men man vilde tillige opnaa, at de store Beløb, der her stilles til Raadighed, kunde komme til Anvendelse nogenlunde jævnt fordelte over hele Landet. Dette er saare langt fra at være Tilfældet efter Loven af 29. Marts 1924, og det vil heller ikke blive Tilfældet, selv om man giver den den Skikkelse, her er bragt i Forslag, tværtimod. Man kan med Sikkerhed sige, at den kun vil finde væsentlig Anvendelse i de daarligere Egne af Landet, og det kan dog vel ikke være Rigsdagens Mening, at man til et saa nyttigt Formaal, som dette er i mange Henseender, navnlig ogsaa i social Henseende, anvender et Beløb, der selv med den Nedskæring, her er foretaget, andrager 9 Mill. Kr., og saa gør det under saadanne Former, at det fortrinsvis gaar til de Egne af Landet, hvor der oprettes de daarligste Husmandsbrug.